

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

B. Alberti Doctoris Magni ex Ordine Prædicatorum Episcopi Ratisponensis De Adhærendo Deo Libellvs

**Johannes <de Castello>
Albertus <Magnus>**

Antverpiae, 1621

Cap. XXXIII. Quòd Albertus coactus per obedientiam Episcopatum
suscepit: & de Epistola Humberti, in qua multipliciter Alberti laus
describitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44148

CAPVT XXXIII.

Quòd Albertus coactus per obedientiam Episcopatum suscepit: & de Epistola Humberti, in qua multipliciter Alberti laus describitur.

CIRCA idem ergo tempus Ratisponensis Ecclesia destituta Pastore proprio, turbine aduersitatis permota est. Clericis enim in electione noui Pontificis discordantibus, in hoc tandem conueniunt, vt Summo Pontifici de institutione Episcopi memoratae Ratisponensis Ecclesiae causam committerent. Ipso autem in tempore, propter errores quosdam eliminandos, ab Urbano Quarto, qui coepit anno Domini M. CC. LXI. ad Curiam Albertus est vocatus. Et quia Romano Pontifici incumberebat ponere Pastorem Ratisponensi Ecclesiae, gauisus est quòd tantum virum secum haberet, cui hanc curam securè imponeret. Albertum igitur, licet plurimùm renitentem huic dignitati, ad Episcopalem promouit cathedram Ecclesiae Ratisponensis. Quòd
autem

autem Albertus coactus sit per obedientiam huiusmodi suscipere honorem & curam, non tantum ex ipsius Legenda habetur, verum & ex Chronica Fratris Bernardi de castris sancti Vincentij, contemporanei Alberti; nam in ipsa Chronica sic ait Bernardus ille iam dictus: *Albertus Episcopatum Ratisponensem coactus recepit; sed paulo post tamquam carbonem ardentem, manum adurentem, obtenta cessione reiecit.* Imò & ipsa epistola Magistri Humberti ad Albertum idem indicat, in qua & ipse venerabilis Doctor à præfato Magistro Humberto multipliciter laudatur de variis virtutibus. Est autem epistolæ iam dictæ tenor iste: *Charissimo in Christo Fratri Alberto, Lectori Coloniensi, Frater Humbertus Ordinis Predicatorum servus inutilis æternam in celo salutem, & in mundo radiare gloriosis meritis & exemplis. Rumor quidam per quasdam litteras nuper euolans à Romana Curia nostrum auditum attingens, & viscera nostri cordis penetrans, nos in direptionem interminabilem funditus prostrauisset, nisi fiducia sancta & firma, quam de vobis in omni bono gerimus, restitisset. Intelleximus*

siquidem, quod in Curia supradicta dicitur ordinatum, quod vos ad quamdam Pontificalem dignitatem debeatis assumi. Quod quidem si ex parte Curia posset credible non immerito reputari: tamen quod vos inclinari possitis ad consentiendum ordinationi, quis, qui vos nouerit, posset credible iudicare? quis inquam credere posset, quod vos huiusmodi maculam in ultimo vite, vestra gloria & Ordini, quem ita gloriosum fecistis, inferre velitis? Quis, queso, charissime & amantissime, non solum de nostris, sed de omni Religionis genere pauperis de transeundo ad dignitates resistet in perpetuum, si in us succumbere vos contingat, & non potius in excusationem sui vos in exemplum sumat? Quis secularis hoc audiens non scandalizetur in vobis & omnibus professionis similis, reputans nos paupertatem non amare, sed sustinere solum quamdiu eam effugere non valemus. Non moueant vos, obsecro, consilia seu preces Dominorum nostrorum de Curia emanantia, in qua curo & facile huiusmodi verti solent in sibilum & derisum. Non frangant vos aliqua molestia Ordinis, qui vniuersaliter omnes diligit & honorat, & de vobis specialiter in Domino gloria-

gloriatur : quas etiamsi graviores essent
 quàm umquam fuerunt vel futura sunt,
 etiamsi alios deiicerent, vestros gigantes
 humeros latè portare quantum deceat, ve-
 stra prudentia non ignorat. Non flectant
 vos præcepta Papalia, quæ potius in huius-
 modi verbalia sunt, quàm mentalia repu-
 tantur, nec aliquem volentem efficaciter
 resistere reperiantur finaliter coëgisse; nec
 solet huiusmodi sancta ad tempus inobe-
 dientia famam hominis ledere, sed auge-
 re. Consideret circumspectio vestra quid
 actum sit in illis, qui ad similia se trahi
 permiserunt; quæ fama eorum, quis fru-
 ctus, qualis status, qualis finis eorum. Re-
 uoluite diligenter in corde vestro, quanta
 perplexitas, quanta difficultas occurrit in
 regimine Ecclesiarum in Teutonia, &
 quàm difficile sit ibidem vel offensam Dei
 vel hominum declinare. Denique quomodo
 poterit anima vestra pati implicari tota die
 terrenis negotiis, & in periculis peccato-
 rum versari, quæ tam vehementer sacras
 Scripturas & conscientia puritatem di-
 lexit? Quod si fructus animarum à vobis
 queritur, attendite quomodo per huius-
 modi status mutationem & animarum
 fructus innumerabilis, quem non solum in
 Teuto-

Teuto-

Teutonia, sed ferè per totum orbem in-
 dubitanter facitis fama & exemplo &
 scribendo, penitus deperibit. Quem au-
 tem in Episcopatu facere debeatis, peni-
 tus est incertum. Videtis etiam, dilectissi-
 me, quòd totus Ordo noster de tribulatio-
 nibus maximis erutus, de nouo maxi-
 ma consolatione est repletus; sed quid esset
 si in profundiorè mœrorem ex aliquo
 vestro reduceretis eundem? Vtinam præ-
 dilectum filium meum citiùs audiam in
 feretro quàm in cathedra sublimari! nec
 sic tam mei amissa spe firmitatis in tali-
 bus alij recedant de hoc seculo cum mœ-
 rore. Flexis ergo cordis genibus, per in-
 temerata Virginis & eiusdem Filij hu-
 militatem vos adiuro, ne statum humili-
 tatis vestrae dimittatis, secundùm quod
 fortassis hostis sublimitas vel subtilitas
 procurauit in plurimorum damnum &
 scandalum, in eius caput redundet ad ve-
 stram & nostram duplicem gloriam & ho-
 norem. Rescribite consolatoria, quæ nos &
 alios Fratres nostros & vestros dilectis-
 simos consolentur & eruant à timore.
 Orate pro nobis. Gratia Iesu sit vobis-
 cum. Amen.

Ex hac epistola notatur primò, quòd
 non

non statim Albertus acceptavit hanc dignitatem oblatam; aliàs enim rumor non præcessisset de eius assumptione. imò & ipse Humbertus testatur de firmitate eius sancta, quòd ad huiusmodi dignitatem pronus non esset, propterea monet ne Papalia mandata & consilia Cardinalium & preces ipsum non inclinent, quem sciebat ex propriis affectibus ad dignitates non anhelare: & ideò etiam proponit pericula quæ ipsum possent inuoluere in Episcopatu. Sed hoc principaliter est notandum ex epistola, quia Humbertus non tantum timuit de Alberti periculo, sicut de eius ablatione ex Ordine. Talem enim virum, qui tam gloriosum fecerat Ordinem, & de quo specialiter Ordo gloriabatur, & ideò Humbertus & se & alios Fratres quasi desolatos fieri testatur, si Albertus eis auferatur.

CA.